SADAŠNJA ISTINA
IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE EVANĐELJE
SVETA BIBLIJA
POSVETI IH SVOJOM ISTINOM
TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 17. LONDON, ČETVRTAK, 25. SRPANJ, 1901. Br. 30.

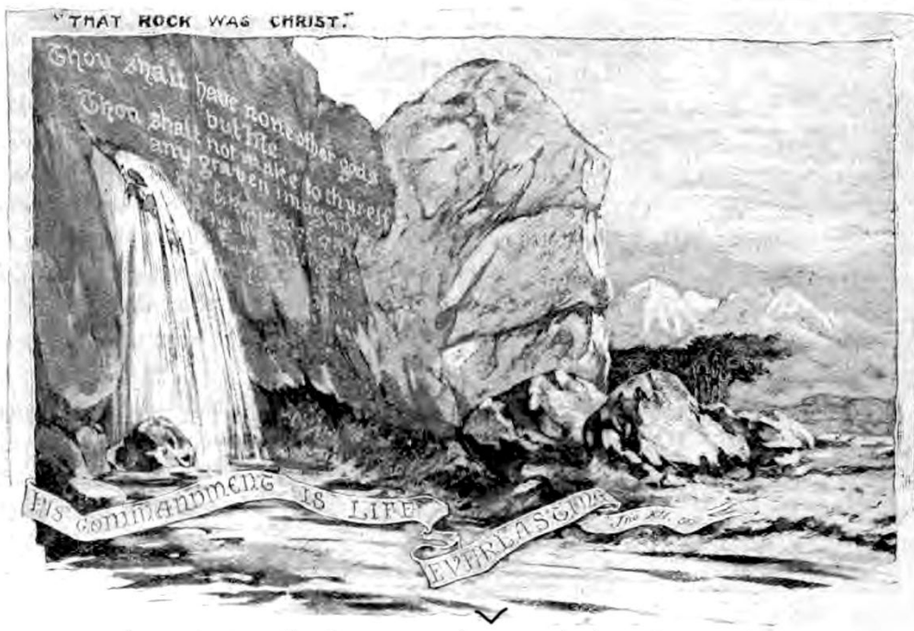

ZAKON ŽIVOTA

DESETA ZAPOVIJED 1. DIO

ELET G. WAGGONER

„NE poželi.“

DOLAZIMO sada do kraja serije. Završili smo krug, i završili upravo gde smo počeli. Kažemo da smo završili upravo gde smo počeli; jer prva zapovest kaže, „Nemoj imati drugih bogova preda mnom“, a u Kol. iii 5 čitamo da je pohlepa idolopoklonstvo.

BESKRAJAN KRUG ZAKONA

BOŽJI zakon je potpuni krug, koji počinje i završava se u Bogu; ili, radije, niti ima početak niti kraj. Bog prebiva u večnosti, i krug njegovog zakona okružuje univerzum. Ne postoji ništa na nebu ili zemlji što ne dolazi unutar ovog kruga. Njegov opseg je neograničen. „Znamo da šta god zakon govori, onima koji su pod zakonom [bukvalno, „*u* zakonu“, to jest, „unutar opsega, sfere, ili jurisdikcije zakona“] govori: da svaka usta umuknu i da sav svet može biti doveden pred Božji sud.“ Rim. iii 18, R. V.

IZLAZAK IZVAN ZAKONA

ŠTA je greh? — „Greh je prestup zakona.“

Šta „prestup“ znači? — On znači „prelazak preko“. Prema tome, greh je čin prelaženja preko Božjeg zakona.

Međutim kada neko prestupi, — ide izvan granica — Božjeg zakona, gde on može ići? Ah, to je važno pitanje. Ne postoji mesto za nekog da ide izvan Božjeg zakona, osim da ide izvan univerzuma, to jest, da prestane da postoji. „Plata greha je smrt.“ „Greh, kada je potpuno sazreo, donosi smrt.“

Ovo može biti učinjeno očiglednim na još jedan način. Božji zakon je njegov život, koji teče u beskrajnoj reci iz njegovog prestola. Dakle gde god Božja reč ima slobodan tok, postoji savršen život. Ako dopustimo sebi da budemo samo kanali za reku života, kao što smo osmišljeni da budemo, život koji teče kroz nas održavaće nas u životu. Međutim šta će se odigrati ako se postavimo direktno preko reke? Svako zna rezultat postavljanja bilo kakve prepreke na putu vodenog toka. Prva stvar je pregrađivanje reke; i kada je voda pregrađena, i postane ustajala, ona donosi smrt, dok snaga nadolazeće reke ne sruši sve barijere, i vode ponovo teku dalje nesmetano. Međutim to je uništenje stvari koja se postavila preko toka. Beskrajno je bolje biti u liniji života, u skladu sa njim, — u kanalima za reku života, — nego da se budu prepreke koje treba da budu zbrisane.

BOŽJA MILOST ZA PRESTUPNIKE

VI kažete da postoji mnogo ljudi koji prestupaju Božju zakon, a ipak žive. Da, postoji, i to je jedno od najvećih čuda Božje milosti. Nevernici se bune protiv Boga, optužujući ga za nepravdu, zato što je presuda smrti izrečena protiv bezbožnika; ali zaboravljaju da je beskrajna Božja milost pokazana svakog trenutka u njihovom održavanju u životu, da im se pruži prilika da dođu u skladu sa njom, tako da ne bi morali da umru.

Ovaj život je samo kratak, trenutak. Koliko god dug se činio kratkovidim ljudima, on je samo treptaj oka za Boga. Mi ne vidimo odmah rezultate prestupa Božjeg zakona, i ljudi zamišljaju zato što presuda protiv zlog dela nije brzo izvršena, kao što *oni* računaju vreme, da mogu grešiti nekažnjeno. „Onaj ko uprkos čestom ukoravanju ukruti svoj vrat, iznenada će biti uništen, i to bez ikakvog leka.“ Pri. xxix 1.

NE URAČUNAVAJUĆI IM NJIHOVE PRESTUPE

RAZLOG zašto ljudi koji prestupe zakon ne umru odmah, je što je Bog i dalje u Hristu, mireći svet sa sobom, „ne uračunavajući im njihove prestupe“. „Ako ćeš, Gospode, na pokvarenost gledati, Gospode, ko će opstati? Ali u tebi je oproštenje da bi te se bojali.“ Ps. cxxx 3, 4. Bog sada ne uračunava greh ljudima; već sve to uzima na sebe. On zna da su ljudi glupi i neznalice, i on ima „saosećanje za neznalice, i za one koji su zašli s puta“. Jevr. v 2. Poznajući njihovo neznanje, on ih ne uzima za njihovu reč, kada kažu da ne žele da budu držani unutar granica njegovog života, — da žele da budu slobodni od „ograničenja“ kako to nazivaju, i da žive svoje sopstvene živote, nezavisno od njega. Njegovo dugo trpljenje i dalje čeka, kao u danima Noja; ali malo po malo doći će dan kada će dovoljno svetla sijati da omogući svakom

da napravi konačni izbor; i onda će oni koji su namerno izabrali da idu izvan Božjeg zakona, biti uzeti za svoju reč, i biće im dopušteno da idu — gde? Gde mogu ići, kada Božji zakon ispunjava univerzum, a oni odu izvan? Za njih neće biti budućnosti; biće „kao da nisu postojali“.

SAŽETAK ZAPOVESTI

U desetoj zapovesti, više nego u bilo kojoj drugoj, vidi se jedinstvo celog zakona. Ona sumira sve zapovesti, baš kao što prva od njih čini. Ona obuhvata celu čovekovu dužnost. „Ne poželi.“ Ovaj propis je u osnovi i srce je svake zapovesti. U Rim. vii 7 čitamo: „Greh nisam spoznao, osim preko zakona; jer za požudu ne bih znao da zakon nije bio rekao: ‘Ne poželi!’“

Neko kaže, „Mislio sam da požuda ima veze sa sedmom zapovesti“. Dakle ima, kao i sa svakom drugom. *Požuda* jednostavno znači *želja*; a pošto je u padu želja čovečanstva samo za zlom, „požuda“ se izrodila u *zlu želju*, nije bitno za čim. Želja za bilo čim što je zabranjeno je požuda, i suprotna je celom Božjem zakonu. „Kada je požuda zatrudnela rađa greh.“

Dakle vidimo da deseta zapovest udara u koren svakog greha. Apostol Pavle je uzima i čini je sažetkom celog zakona. Onaj koji drži desetu zapovest, ne može ni da razmišlja o kršenju bilo koje druge; ne može imati ni najmanju ideju da zgreši.

DUHOVNOST ZAKONA

„Znamo da je zakon duhovan“ (Rim. vii 14), a ova zapovest otkriva svoju duhovnost jasnije nego bilo koja druga. Ljudi govore o nametanju Božjeg zakona, — o uključivanju božanskog zakona u ljudske zakone. Oni zamišljaju zato što ljudski zakoni kažnjavaju osobu koja ubije drugu, da sprovode šestu zapovest u delo. Oni zamišljaju da štite sedmu zapovest, zato što postoje zakoni protiv preljube. Uobičajena stvar za ljude je to da misle da mogu nametnuti četvrtu zapovest. Međutim neka pokušaju sa desetom. Kako će uspeti.

Pa, ljudi su zapravo bili toliko slepo drski da su pokušali da nametnu desetu zapovest. Postojao je samo jedan put, i to je bilo preko Inkvizicije, izmišljen od Papstva, koje se uzvisilo do Božjeg mesta, i čak iznad njega. Ljudi su mučeni da iscede iz njih tajne njihovih srca, i kažnjavani čak i zbog pomisli za koju su priznali da su je gajili. Međutim niko osim Boga ne može otkriti tajne čovečjih srca; i on ne mora da *ih otkrije*, zato što „su sve stvari gole i otkrivene očima onoga s kojim moramo da imamo posla“. Jevr. iv 13. Dakle nikakva ljudska sila ili mudrost ne mogu nikada utvrditi kada je deseta zapovest prekršena. Kada misao o grehu, koja je zabranjena od desete zapovesti, ode toliko daleko da se pokaže, ona spada pod glavu neke od drugih zapovesti. Uzeti ženu od bližnjeg je prekršaj sedme zapovesti; zapleniti njegovu kuću ili dobra, je prekršaj osme.

Dakle vidimo da se ova deseta zapovest bavi sa onim što je sve unutar nečijeg sopstvenog uma, i samo je produbljivanje i sažimanje ostalih deset. Ona pokazuje širinu i duhovnost celog Božjeg zakona; jer kao što smo prethodno saznali, „Svaki koji s požudom pogleda ženu, u svom srcu već je učinio preljubu s njom“. Nije neophodno da je neko sproveo svoju pogrešnu želju u delo, kako bi prekršio bilo koju od zapovesti. „Bezumna misao je greh.“ Prič xxiv 9.

Deseta zapovest nije ništa više duhovna nego bilo koja druga; ali čini duhovnost zakona očiglednijom nego što druge čine, u tome što je prekršaj nje potpuno unutar nečijeg srca, izvan pogleda svih ljudskih očiju; ipak čovek ne može prekršiti bilo koju od prvih devet zapovesti bez da prvo prekrši desetu; i čim je neko prekršio desetu, sve ostale su prekršene.

Tako vidimo potpunu uzaludnost svih ljudskih pokušaja da izvrše Božji zakon, ili da kazne njegov prestup. Takvi pokušaji ne mogu biti učinjeni osim od onih koji nemaju nikakvu vrstu pravednog shvatanja zakona, i njegove prirode; i zato svaki napor da se nametne ili izvrši Božji zakon rezultira u njegovom izopačenju. To je samo izopačeno viđenje zakona koje ljudi imaju, koji pomišljaju da ga uzmu u svoje sopstvene ruke, i tako ono što nameću nije Božji zakon, već nešto direktno suprotstavljeno njemu.

Ovo se pojavljuje kada razmotrimo sve takozvane „Šabatne zakone“. Oni su naravno nedeljni zakoni. Ljudi će u istom dahu govoriti o svetosti četvrte zapovesti, i o potrebi za odmorom za telo jednog dana od sedam, i o njegovom obezbeđivanju zakonodavstvom u korist nedelje. Međutim četvrta zapovest ne sadrži nikakvo upućivanje na nedelju, osim da kaže svim ljudima da na nju mogu da rade, i vrše svoj sopstveni posao, i, štaviše, Gospodnji Šabat nije puki fizički odmor, već duhovni odmor, — Božji odmor — jer Bog je Duh.

Prema tome, deseta zapovest zatvara krug zakona, i ujedinjuje dva kraja, i onda okružuje sam krug, naređujući svima da drže svoje ruke dalje od njega, i da prepuste Bogu da sprovodi poslove svakog dela njegovog univerzalnog kraljevstva, čak i da stavi u nas želje koje treba da negujemo.